

“Si com a novel·lista puc construir un món, tinc dret a ressuscitar un déu”

Joan-Lluís Lluís (Perpinyà, 1963) publica a Proa la novel·la mitològica *Les cròniques del déu coix*, protagonitzada per un déu, Hefest, el déu del foc, que al segle VII baixa a viure entre els homes, entre Grècia i Sicília.

—Quina era la idea que teníeu al cap a l’hora de plantejar-vos l’obra?

—Fa temps que em fascinava el segle IV, on en pocs anys el cristianisme, de religió perseguida passa a ser oficial. M’interessava especialment la coexistència del paganisme i el cristianisme, durant dècades. Els cristians, en aquell moment, representaven entre el 10 i el 15 per cent de la població. Realment, eren una minoria la que prenia el poder.

—El cristianisme va ser tolerant, amb els pagans?

—Fins a cert punt. Van deixar que fessin el que volguessin, tret de fer sacrificis i, en suprimir-los, en pocs anys el paganisme desapareix. La religió grega no tenia dogmes, ni llibres sagrats, els sacerdots eren funcionaris i l’única cosa sagrada era el sacrifici. Llavors jo em vaig adonar que en produir els sacrificis el fum va deixar d’arribar als déus, i sense fum, van morir-se de fam. Això em va provocar un sentiment de revolta: van assassinar els déus! Ho vaig trobar d’una crueltat insuportable. I em vaig dir: si com a novel·lista puc atorgar-me el dret de construir un món, m’és permès ressuscitar un déu.

—Només un? Posats a fer...

—Ressuscitar tot l’Olimp hauria estat presumptuós.

—El lector entra a la novel·la pel segle XXI, després recula fins al VII i al tercer capítol no indiqueu d’entrada, com havíeu fet fins ara, de quin segle parleu. Això no pot desorientar el lector?

—No perquè parla dels temps mitològics i hauria trobat molt irrespectuós indicar un segle perquè és un temps que remet a l’imaginari antic grec, indatable. La creació del món, el naixement dels deus, a la religió grega no té data. Per tant jo tampoc no en podia tenir.

—Hefest era coix?

—Sí. He intentat ser molt fidel als relats de les mitologies i de la literatura antiga. I el que he inventat, que he inventat

EDITORIAL PROA
Joan-Lluís Lluís publica la novel·la *Les cròniques del déu coix*, a Proa.

molt, he intentat que s’empelti en els relats sense que se’n noti la marca.

—L’heu triat perquè era coix?

—Perquè no és un déu perfecte. És un dels 12 déus principals de l’Olimp i tots els altres són estàtues de marbre, orgullosos de la seva perfecció, mentre que ell és lleig i coix; i fa una cosa molt estranya, per a un déu, treballa. Això el feia destacar entre els déus i li donava un avantatge a l’hora de viure entre els mortals, tot i que no li agradava viure-hi.

—Penseu que l’eliminació dels déus de l’Olimp a la societat occidental ha estat una desgràcia?

—Jo no crec que el monoteisme sigui per essència superior al politeisme. En general, el politeisme genera més tolerància. A títol personal, i com a ateu, em sentiria més tranquil amb el politeisme.

—La marginació actual dels estudis clàssics no es pot considerar un favor indirecte que es fa al cristianisme?

—Des del punt de vista del cristianisme de l’edat mitjana, segurament. Com recordo al llibre, al segle XV els cristians van prohibir l’estudi de la llengua grega perquè encara tenien por del paganisme. Ara bé, des del punt de vista actual penso que és un favor fet a la tecnocràcia i al rentat de cervell general de la societat de consum.

—Vàreu estudiar llatí i grec a l’escola?

—No.. Vaig estudiar art antic a la universitat. Això em va ajudar a entendre que el món grec era més diferent del nostre del que pensem. A banda que la filosofia, la literatura, neixen a Grècia, es movien amb uns paràmetres quant a relacions socials i a relacions sexuals, i a presència de la religió a la vida quotidiana, que ens són incomprendibles. Un sol exemple. El pecat no existia. Existia una moral no induïda per la religió, sinó per la filosofia i per tant només accessible a una elit. La resta de mortals havien d’evitar enfadar cap déu.

—De la Xocolata desfeta de la vostra obra anterior, al déu Hefest. Voleu ser ben diferent, a cada llibre?

—No. Però no sé fer-ho altrament. Vaig allà on tot d’una tinc la impressió que em sentiré bé. No excloc la possibilitat que un dia faci dos llibres seguits molt semblants.

Lluís Bonada